

GWENDA BOND

SUSPICIOUS MINDS

Traducere din limba engleză
MARIA ADAM

GWENDA BOND scrie, printre altele, romane Young Adult și ficțiune pentru copii. Cărțile ei includ seriile cu Lois Lane (*Fallout*, *Double Down*, *Triple Threat*), care aduc în prim-plan celebrul personaj de benzi desenate, și seria Cirque American (*Girl on a Wire*, *Girl Over Paris*, *Girl in the Shadows*), despre eroine îndrăznețe care descoperă că magia și misterul pândesc dedesubt. Alături de soțul ei, Christopher Rowe, semnează și o serie pentru copii intitulată *The Supernormal Sleuthing Service*. A publicat articole în *Los Angeles Times*, *Publishers Weekly*, *Locus* și în multe alte locuri. Are un masterat în literatură la Vermont College of Fine Arts. Trăiește într-o casă veche de o sută de ani din Lexington, Kentucky, cu soțul ei și neastâmpăratele lor animale de companie.

ARMADA

Prolog

Iulie 1969

Laboratorul Național Hawkins
Hawkins, Indiana

Bărbatul conducea o mașină neagră, impecabilă pe un drum drept din Indiana. Când a ajuns la poarta de sârmă cu inscripția ZONĂ RESTRICTIONATĂ, a încetinit. Paznicul s-a uitat o fracțiune de secundă pe fereastră, apoi a verificat numărul mașinii și i-a făcut semn să treacă.

Angajații laboratorului sigur îl așteptau. Poate chiar îi urma-seră instrucțiunile și explicațiile trimise dinainte în legătură cu pregătirea noului său subiect.

În dreptul următoarei gherete, a coborât geamul ca să-i arate santinelei actul de identitate. Soldatul s-a uitat cu atenție la permis și a evitat să-l privească în ochi. Oamenii făceau asta deseori.

El însă era foarte atent la oamenii noi, cel puțin la început – o evaluare rapidă ca un gând, pentru a-i cataloga: sexul, înălțimea, greutatea, etnia și de aici deducea cât de inteligenți erau, apoi, cel mai important, le ghicea potențialul. Aproape toți erau mai puțin interesanți după ultima etapă. Dar el nu renunța niciodată. Să privească, să evaluateze erau pentru el ca o a doua natură, un aspect esențial al muncii lui. Majoritatea oamenilor nu aveau nimic care să-l intereseze, dar cei care aveau... Ei erau motivul pentru prezența lui aici.

Acest soldat era ușor de evaluat: bărbat, 1,76 m, 80 kg, caucasian, inteligență medie, potențial... Îndeplinit doar stând în gheretă

și verificând legitimații, purtând la șold o armă pe care probabil nu o va folosi niciodată.

– Bine ați venit, domnule Martin Brenner! a spus soldatul în cele din urmă, uitându-se printre gene când la bărbat, când la legitimația de plastic.

Interesant că legitimația lui arăta câteva informații pe care și Brenner le-ar fi căutat, dacă s-ar fi uitat la el însuși: bărbat, 1,85 m, 88 kg, caucazian. Restul: IQ de geniu, potențial... nelimitat.

– Ni s-a spus că veniți, a adăugat soldatul.

– Doctor Brenner, l-a corect el cu blândețe.

Ochii mijiji ai soldatului încă nu erau îndreptați *direct* către Brenner, ci spre bancheta din spate, unde subiectul Opt, în vîrstă de cinci ani, dormea lipit de portieră, cu pumnii strânși sub bărbia micuță. Preferase să se îngrijească el însuși de transportarea la noul laborator.

– Da, domnule *doctor* Brenner, a spus paznicul. Cine e fata? Fiica dumneavoastră?

I se simtea scepticismul. Pielea lui Opt avea o nuanță intensă de cafeniu, în contrast cu pielea lui albă ca laptele, dar Brenner ar fi putut să-i spună celuilalt că asta nu însemna nimic. Însă nu era treaba lui și, în afară de asta, soldatul nu se înșela. Brenner nu era tatăl nimănui. Poate doar o figură paternă.

Asta era tot.

– Sunt sigur că mă așteaptă înăuntru.

Brenner l-a privit din nou cu atenție. Un soldat întors acasă dintr-un război încheiat, un război pe care deja îl câștigaseră. Spre deosebire de cel din Vietnam. Spre deosebire de intensificarea conflictului mut cu sovieticii. Erau angajați deja într-un război pentru viitor, dar acest om habar nu avea.

– Eu n-ăș pune întrebări când vin ceilalți subiecți, a continuat Brenner, păstrând un ton prietenos. Confidențialitatea.

Paznicul a strâns din dinți, dar nu a comentat. A întors ochii spre complexul vast cu multe etaje, de dincolo de ei.

– Da, vă așteaptă înăuntru. Parcați oriunde doriți.

Alt lucru inutil de spus. Brenner a plecat mai departe.

O parte obișnuită a birocrației federale plătise pentru construire și întreținerea generală a unității, dar instituții guvernamentale secrete finanțaseră amenajarea ei conform indicațiilor lui Brenner. La urma urmei, ca să rămână strict secretă, cercetării nu i se putea face publicitate. Agenția înțelegea că pentru a atinge măreția nu poate respecta întotdeauna procedura operațională standard. Poate că rușii reușeau să aibă laboratoare recunoscute de guvernul lor, dar erau dispuși să îñăbușe toate vocile care li s-ar fi opus. Undeva, chiar în clipa asta, savanții comuniștilor făceau același tip de experimente pentru care fusese creat acest complex cafeniu cu cinci etaje și cu mai multe niveluri în subteran. Brenner avea să le reamintească angajatorilor acest lucru de câte ori uitau sau puneau prea multe întrebări. Pentru ca munca lui să aibă întâietate.

Opt încă dormea când el a coborât și a mers spre portiera ei. A deschis-o încet, împingând fata înapoi ca să nu se rostogolească în parcare. Pentru siguranță, o sedase în timpul călătoriei. Era prea valoroasă ca să lase acest lucru pe mâna altora. Până acum, abilitățile celorlați subiecți se dovediseră... dezamăgitoare.

– Opt, a spus el, ghemuindu-se lângă banchetă și scuturând-o ușor de umăr.

Fata a cătinat din cap, cu ochii închiși.

– Kali, a murmurat ea.

Numele ei adevărat. Insista asupra lui. De obicei, el nu-i făcea pe plac, dar azi era ceva special.

– Kali, trezește-te! a zis el. Ai ajuns acasă.

Ea a clipit, cu o strălucire în ochi. Înțelesese greșit.

– *Nouă* ta casă, a adăugat el.

Strălucirea a slăbit.

– O să-ți placă aici.

A ajutat-o să se ridice în capul oaselor. I-a întins mâna.

– Acum papă te roagă să mergi ca o fetiță mare, apoi poți să te culci la loc.

În cele din urmă, ea a întins mâna și a strecurat-o într-o lui.

În timp ce se apropiau de ușile de la intrare, el a afișat cel mai plăcut zâmbet pe care-l avea în arsenal. Se aștepta să fie

întâmpinat de directorul în funcție, în schimb a găsit un șir lung de bărbați în halate de laborator și o femeie. Personalul profesional din grupul său, bănuia, și dinspre toți radia un val de greață stârnită de emoții.

Un bărbat bronzat, cu fața brăzdată de riduri – prea multă vreme petrecută în aer liber –, a pășit în față și i-a întins mâna. S-a uitat la Opt, apoi din nou la doctorul Brenner. Ochelarii cu rame groase îi erau murdari.

– Domnule doctor Brenner, sunt doctorul Richard Moses, actualul cercetător principal. Suntem entuziasmați că ați venit la noi, o persoană de calibrul dumneavoastră... Voiam să cunoașteți cât mai repede întreaga echipă. Iar ea trebuie să fie...

– Sunt Kali, a spus somnoroasă fata.

– O fetiță foarte adormită care ar vrea să-și vadă noua cameră, a adăugat doctorul Brenner, evitând mâna bărbatului. Parcă am cerut să-mi fie păstrată una. După care aș vrea să cunosc subiecții pe care i-ati recrutat.

Brenner a zărit ușile din capătul holului și a luat-o într-acolo împreună cu Opt. În urma lui s-a făcut liniște pentru o clipă. Zâmbetul lui a părut aproape real înainte să dispară.

Doctorul Moses, cu ochelarii săi murdari, s-a grăbit să-l prindă din urmă, iar ceilalți, în spate, au început să trăncănească. Moses s-a întins să apese pe interfon, apoi și-a rostit numele.

În spatele lor se auzea zumzetul conversațiilor celorlalți doctori și asistenți ai laboratorului.

– Bineînțeles, subiecții nu au fost pregătiți, a zis doctorul Moses în timp ce ușile duble se deschidea.

Se uita întruna la Kali, care devinea tot mai neliniștită cu fiecare clipă, privind atentă de jur împrejur. Nu era vreme de pierdut, trebuiau să o instaleze.

Doi soldați înarmați stăteau drepti ca două bețe de chibrit imediat după ușă, semn că măcar siguranța nu era sub medie. Au verificat legitimația doctorului Moses, apoi el le-a făcut semn să nu procedeze la fel cu doctorul Brenner.

– Încă nu a primit legitimația, a explicat el.

Bărbații păreau să se îndoiască de spusele doctorului Moses, iar admirația lui Brenner a mai crescut un pic.

– O voi avea când vin data viitoare, a rostit el. Si vă aducem și copii după actele subiecților.

A dat discret din cap arătând către Opt.

Soldatul a încuvînțat cu un gest și întregul grup a fost lăsat să treacă.

– Am specificat că vreau să-i cunosc pe subiecții noi când ajung, a spus doctorul Brenner. Așa că nu ar trebui să fie o surpriză.

– Ne-am gândit că doar o să observați, a replicat doctorul Moses. Ar trebui să stabilim niște parametri? Să-i pregătim pentru vizita dumneavoastră? Asta ne-ar putea întrarupe munca. Substanțele psihedelice îi fac paranoici pe unii dintre ei.

Doctorul Brenner a ridicat mâna liberă.

– Nu, nu cred asta, altfel aş fi spus-o. Unde mergem acum?

Becurile atârnau deasupra holului lung, emițând strălucirea înfiorătoare care ilumina atât de des descoperirea științifică în această lume a umbrelor. Pentru prima dată în dimineața aceea, doctorul Brenner simțea că ar putea transforma locul de față într-un cămin.

– Pe aici, l-a îndrumat doctorul Moses.

S-a uitat spre singura femeie din grup:

– Doctore Parks, îl puteți ruga pe unul dintre infirmieri să-i aducă fetei ceva de mâncare?

Ea a strâns din buze auzind că e trimisă să facă o treabă de femeie, dar a dat aprobator din cap.

Spre usurarea doctorului Brenner, Opt a rămas tăcută și curând au ajuns într-o cameră mică, cu un pat supraetajat pentru copii și o masă de desenat. Ceruse special patul ca să o asigure pe Opt că el chiar căuta tovarăși potriviti pentru ea.

Ea l-a observat imediat.

– Pentru un prieten?

– Mai devreme sau mai târziu, da, a răspuns el. Acum, cineva o să-ți aducă de mâncare. Poți să aștepți singură aici?

Ea a încuiat din cap. Vioiciunea căptătă odată cu emoția sosirii se stingea – primise o doză puternică de sedativ – și s-a lăsat pe marginea patului.

Doctorul Brenner s-a întors să plece și a dat peste un infirmier și femeia din personal. Doctorul Moses a ridicat din sprâncene.

– O să se descurce singură? a întrebat el.

– Deocamdată, a răspuns doctorul Brenner, apoi a adăugat uitându-se la infirmier: Știu că arată ca un copil, dar respectați protoalele de securitate. S-ar putea să vă surprindă.

Infirmierul s-a mișcat stângaci, dar a rămas tacut.

– Duceți-mă în prima cameră, a cerut doctorul Brenner. Toți ceilalți puteți să așteptați cu subiecții voștri, dar nu e nevoie să-l pregătiți pe niciunul.

Restul echipei adunate acolo a așteptat ca doctorul Moses să confirme, iar acesta a ridicat din umeri nemulțumit.

– Cum spune doctorul Brenner.

S-au împrăștiat. Aveau să se obișnuiască.

Prima cameră găzduia un subiect neeligibil din pricina unui defect la picior. Arăta permanent amețit precum cineva care alege marijuna ca mijloc de detașare. Mediocru în toate privințele.

– Vreți să sedăm pacientul următor? a întrebat doctorul Moses. În mod clar, nu înțelegeau metodele doctorului Brenner.

– O să vă spun când am nevoie de ceva.

Doctorul Moses a dat din cap, apoi au vizitat următoarele cinci încăperi. Era aşa cum se aștepta. Două femei, niciuna ieșită din comun în vreun fel; alți trei bărbați, complet banali. Exceptând, poate, calitatea lor de a nu străluci prin nimic.

– Să se adune totă echipa într-o cameră ca să putem discuta! a cerut doctorul Brenner.

L-au lăsat să aștepte într-o sală de ședințe, după ce doctorul Moses i-a aruncat o ultimă privire plină de neliniștite. În scurt timp, au intrat toți cei de dinainte și s-au așezat în jurul mesei. Doi bărbați stăteau de vorbă, pretinzând că nimic din evenimentele din dimineață aceea nu era ceva neobișnuit. Doctorul Moses le-a făcut semn să tacă.

– Șăstia suntem toți, a zis el.

Doctorul Brenner s-a uitat cu mai multă atenție la subordonatăii lui. Mai trebuiau șlefuiți, dar exista potențial în atenția lor tăcută. Teama și autoritatea mergeau mâna în mâna.

– Toți subiecții pe care i-am cunoscut azi pot fi eliberați.

A fluturat din mâna.

– Plătiți-le ce le-ați promis și asigurați-vă că nu uită de acordurile de confidențialitate.

Cei din încăperea absorbeau informațiile. Unul dintre vorbării de mai devreme a ridicat mâna.

– Domnule doctor?

– Da.

– Numele meu e Chad și sunt nou aici, dar... de ce? Cum vom face experimentele?

– „De ce“ este întotdeauna o întrebare care face știința să progreseze, a răspuns doctorul Brenner.

Chad novicele a dat aprobator din cap, iar Brenner a adăugat:

– Deși ar trebui să avem grija când le punem întrebarea asta superiorilor. Dar o să vă spun de ce. Este important să înțelegem cu toții de ce suntem aici și ce trebuie să facem. Poate cineva să ghicească?

Felul în care îl tratase pe Chad îi făcea pe toți să tacă. O clipă a crezut că femeia ar vrea să spună ceva, dar ea doar și-a împreunat mâinile în poală.

– Bine, a zis el. Nu-mi plac presupunerile. Suntem aici să împingem frontierele abilităților umane. Nu-mi doresc niște banali *Mus musculus*¹ umani. Nu ne-ar oferi rezultate extraordinare.

Și-a plimbat privirea prin încăpere. Toți erau atenți la el.

– Sună sigur că ați auzit de unele eșecuri din alte părți, iar lipsa voastră de rezultate este motivul pentru care mă aflu aici. Au fost unele lucruri jenante și multe dintre acestea au ca sursă subiecți nepotriviți. Cine și-a imaginat că prizonierii și nebunii de la azil ne-ar spune ceva esențial se amăgește singur. Tinerii care fug de recrutare și drogații nu sunt cu nimic mai buni. Mai am câțiva

¹ Șoarece de casă – în lb. lat. în orig. (n. tr.).

pacienți tineri care se vor transfera aici pentru un program asemănător, dar aș vrea să am o varietate de vârste. Avem toate motivele să credem că o combinație de substanțe psihedelice chimice și impulsuri adecvate pot dezvălu-i secretele de care avem nevoie. Gândiți-vă doar la avantajele în privința informațiilor, dacă îi putem convinge pe dușmanii noștri să vorbească, dacă îi putem face influențabili și-i putem controla... Dar nu putem obține rezultatele pe care le dorim fără oamenii potriviti. Nu-i mare lucru să manipulezi o minte slabă. Avem nevoie de cei cu potențial.

– Dar... de unde să-i luăm? a întrebat Chad.

Brenner și-a propus să-l concedieze la sfârșitul zilei. S-a aplecat în față.

– Voi pune în aplicare un nou protocol de verificare pentru identificarea unor candidați mai buni din universitățile noastre furnizoare, apoi voi selecta eu însumi subiecții pe care îi vom folosi de acum înainte. În curând, aici va începe munca adevărată.

Nimeni nu a obiectat. Da, începeau să se obișnuiască.

CAPITOLUL UNU UN SIMPLU TEST

IULIE 1969

Bloomington, Indiana

1

Terry a împins ușa cu plasă și a tresărit văzând norul aromatic de fum din apartament. Uniforma de ospătăriță – roz-aprins și cu șorț alb – avea să schimbe cât ai clipi miroslul de grăsimi și de cafea de la restaurant cu miroslul de iarbă. A adăugat și spălatul rufelor pe lista cu treburi de a doua zi. Măcar sesiunea de vară însemna mai puțină muncă acasă.

– În sfârșit, iubito, ai ajuns!

Andrew i-a făcut semn cu mâna în timp ce-i dădea jointul tipului de lângă el. Salutul său entuziasmat i-a smuls un zâmbet. Părul lui castaniu îi crescuse lung și aspru și i se arcuia de o parte și de alta a maxilarului ca niște paranteze; ei îi plăcea. Îl făcea să pară puțin periculos.

– Am ratat ceva bun? a întrebat ea, strecându-se prin multime în timp ce cunoșcuții o salutau.

Sora ei, Becky, stătea în fotoliu, lipită de televizorul alb-negru cu diagonală de 48 cm pe care Dave, prietenul lui Andrew, îl promise de la tatăl său după ce acesta trecuse la un ecran nou, color, pentru această ocazie specială. Apollo 11 tocmai aterizase în acea după-amiază.

– Glumești? a strigat Dave.

Se auzea și muzică, *Bad Moon Rising* de la CCR plutea dinspre pick-up, amestecându-se cu vorbăria încântată a lui Walter Cronkite de la televizor.

– Totul! Oamenii noștri sunt deja pe Lună de patru ore! Tu unde ai fost?

– La muncă, a răspuns Andrew, luând-o în brațe.

I-a dat pe spate părul blond cenușiu și și-a lipit buzele de obrazul ei.

– Tot timpul muncește.

– Unii dintre noi n-au părinți care să le trimită bani de chirie, a spus ea.

El și Dave aveau, de aceea își permiteau o casă atât de drăguță în locul unei camere de cămin.

Becky a privit-o în ochi aprobator, apoi și-a îndreptat atenția din nou spre televizor.

Terry și-a lipit buzele de gâtul lui Andrew. El a mormătit mulțumit.

Colega ei de cameră, Stacey, s-a apropiat clătinându-se, evident cu câteva beri și țigări la bord. Părul negru, cărlionțat îi atârna într-o coadă zburlită, iar bluza îi ieșise din pantaloni și avea pete de transpirație la subsuori. Avusese ziua liberă și în mod clar se bucurase de ea.

– Ești prea treză, a zis Stacey, împungând-o pe Terry cu degetul.

– Fata asta are dreptate, a aprobat-o Dave, încercând să-i pașeze jointul.

Dar Stacey l-a interceptat și a tras prelung din el.

– Dați-i o bere! Terry nu fumează.

Înainte ca Dave să continue, Andrew a intervenit:

– O face paranoică.

Ceea ce era aproape adevărat. Prima experiență cu drogurile a lui Terry se încadra la definiția din dicționar a cuvântului „neplăcut“. Toți ceilalți îi spuneau halucinație, dar ea tot mai credea că văzuse o stafie... sau ceva asemănător.

Însă nu-i plăcea să hotărască alții pentru ea.

– E o ocazie specială. Cu Luna și tot restul.

A întins mâna și a luat jointul dintre degetele lui Stacey, a tras scurt și a reușit să nu tușească, apoi i l-a dat înapoi.

– O să-mi iau singură berea, a zis ea, sărind în picioare și croindu-și drum spre bucătărie. Un cufăr pentru jucării în care se găsea o rezervă de gheăță și bere trona în mijlocul camerei. Terry a luat o cutie de Schlitz și și-a lipit-o de obraz în timp ce se întorcea în living. Căldura verii era intensificată de mulțimea de trupuri din apartament, depășind puterea singurului aparat de aer condiționat.

Când a ajuns lângă canapea, Stacey era în mijlocul unei povești. Terry s-a așezat la loc în poala lui Andrew să asculte.

Stacey gesticula cu însuflare.

– Deci șoarecele ăsta de laborator îmi dă cincisprezece dolari...

– Cincisprezece dolari?

Suma i-a atras atenția lui Terry.

– Pentru ce?

– Pentru experimentul psihologic la care m-am înscris, a răspuns Stacey, trăgându-se spre mijlocul podelei, cu fața la Terry. Știu. Pare fain, dar pe urmă...

S-a oprit cutremurându-se.

– Pe urmă, ce?

Terry s-a aplecat în față, desfăcându-și în sfârșit berea și luând o gură. Andrew a cuprins-o cu brațele ca să nu cadă.

– Aici treaba devine ciudată, a răspuns Stacey.

A întins mâna să-și netezească puțin părul și din greșelă a desfăcut coada de tot. În lumina televizorului alb-negru, fața ei părea deodată însășită în timp ce vorbea, cu părul ridicat în smocuri sălbaticice.

– Mă duce într-o cameră întunecoasă unde e o targă și mă pune să mă întind acolo.

– Hopa! Cred că știu pentru ce erau cei cincisprezece dolari, a intervenit Dave.

Stacey și Terry i-au aruncat o privire urâtă, dar Andrew a râs. Așa erau băieții, credeau că sunt grozav de nostimi.

– Zi mai departe! a îndemnat-o Terry dând ochii peste cap. Ce s-a întâmplat?

Cuprins

<i>Prolog .....</i>	7
Capitolul unu. Un simplu test.....	15
Capitolul doi. Nu e ca-n țara minunilor	34
Capitolul trei. Călătorii pe undeva	60
Capitolul patru. Despre oameni și monștri.....	85
Capitolul cinci. Nu da atenție	108
Capitolul șase. Darurile minții.....	130
Capitolul șapte. În pădure.....	153
Capitolul opt. Alte secrete, alte minciuni.....	181
Capitolul nouă. Între ziduri	205
Capitolul zece. Cei de după perdea	231
Capitolul unsprezece. Adio și salut	253
Capitolul doisprezece. Toți se prăbușesc.....	278
<i>Epilog .....</i>	301
<i>Mulțumiri .....</i>	307
<i>Despre autoare .....</i>	309